

Sygn. akt X Ga 165/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **H. W.**

przeciwko: **(...) Spółce Akcyjnej w Z.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 listopada 2014 r,

sygn. akt VI GC 1036/13

oddala apelację.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 165/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.856 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty; kwotę 1.534 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania; kwotę 1.656 zł; oraz kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżyła pozwana w części tj. w zakresie pkt 3 i 4. Wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w tym zakresie, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 65 § 1 k.c. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i stwierdzenie, że strony ustalając wysokość wynagrodzenia ryczałtowego ze wskazaniem konieczności doliczania do niego podatku VAT dały wyraz zgodnej woli doliczania podatku VAT również do każdej innej formy wynagrodzenia mimo braku zapisu umownego w tym zakresie; art. 65 § 2 k.c. w zw. z § 3 pkt 3 umowy o świadczenie pomocy prawnej z dnia 1 marca 2014 r. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że zamiarem stron i celem powyższego zapisu umownego było wprowadzenia doliczenia podatku VAT do wynagrodzenia z tytułu zastępstwa procesowego; § 2 ust. 3 w zw. z § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat (...) poprzez niewłaściwe przyjęcie, że wynagrodzenie radcy prawnego z wyboru podwyższa się również o stawkę VAT oraz art. 3 ust 2 ustawy o

informowaniu o cenach towarów i usług poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że kwota wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi z tytułu zastępstwa procesowego jest kwotą netto. Dodatkowo pozwana zarzuciła naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, iż zamiarem stron było ustanowienie obowiązku doliczenia podatku VAT do wszystkich rodzajów wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu Sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy
– w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Ustosunkowując się do twierdzeń pozwanego zawartych w apelacji, a mających wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie podzielił prezentowanej tam argumentacji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że po myśli art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje.

Zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Zasady współżycia społecznego, gdy przenieść je na stosunki pomiędzy przedsiębiorcami, należy rozumieć jako zasady rzetelności i lojalności w stosunku do partnera umowy (wyrok SN z 2 października 2003 r., V CK 241/02).

Przy wykładni oświadczenia woli należy - poza kontekstem językowym - brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli tzw. kontekst sytuacyjny. Obejmuje on w szczególności przebieg negocjacji, dotychczasowe doświadczenie stron, ich status (wyrażający się, np. prowadzeniem działalności gospodarczej). Niezależnie od tego z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy celem. Nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarczy cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej. (wyrok SA w Białymstoku z 7 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 729/14)

Zasadnie przyjął Sąd Rejonowy, iż zapisy umowne, w których strony z góry ustaliły wysokość wynagrodzenia, to jest par. 3 pkt. 1/ oraz ust. 1 pkt. b/ aneksu nr (...) każdorazowo przewidują powiększenie wynagrodzenia o należny podatek VAT.

Mając powyższe na uwadze strony dały wyraz zgodnej woli każdorazowego doliczenia podatku VAT do kwoty wynagrodzenia. Jakkolwiek w pozostałych zapisach wskazano jedynie sposób i podstawy obliczenia wynagrodzenia,

to jednak brak podstaw zarówno z umowy jak i zasadach doświadczenia życiowego do uznania, że w przypadku tak ustalonych kwot wynagrodzenia strony zrezygnowały z zasady wyrażonej w par. 3 pkt.1/.

Sąd Okręgowy za Sądem I instancji wskazuje, iż w toku wzajemnej współpracy pozwana akceptowała faktury, gdzie kwoty wynagrodzenia powiększane były o należny podatek VAT. W ocenie Sądu wskazuje to na jednolity zamiar stron odnośnie sposobu naliczania wynagrodzenia usług powoda.

Zamiar stron obejmował więc ustalenie wynagrodzenia, które powiększane będzie o należny podatek od towarów i usług.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania procesowego również nie może odnieść skutku. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 k.p.c. zasadę swobodnej oceny dowodów. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że „jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona” (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r., sygn. akt IV CKN 1316/00 oraz sygn. akt II CKN 817/00, niepubl.).

Takich naruszeń Sąd Odwoławczy nie stwierdził, przeciwnie, w pełni podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy stwierdzając, iż ocena ta jest bezstronna, racjonalna i wszechstronna, a także iż w żadnym zakresie nie narusza zasad określonych w art. 233 k.p.c.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

SSO Iwona Wańczura